

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

63

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is czimzandók.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Még nem késő.

Szilágy-Somlyó, 1887. okt. 17.

Vasutunkról beszélünk. S még valamiről, a mi még nem késő. Vasutunkról, melynek rég óhajtott megvalósulását immár kézzelfogható jelek bizonyítják. Az alap- és felépítkezés — nagyon csekély kivétellel, — az egész vonalon már készen van, és várja a tökéletes fölszerelést, befejezést s azután — az ünnepélyes megnyitást.

Emlékezzünk csak vissza, minő lelkesedés, minő érdeklődéssel vonulánk ki csapat számra megsejlelni ama fáradságos munkát, melyet a kubikosok hideg egykedvűséggel, a kavicsolók már élénkebb tiki-takival teljesítettek, alig gondolván meg azt, hogy munkájuk nemzetgazdászati, erkölcsi és szellemi haladásunk s általában a civilisatio szempontjából mily nagy jelentőségű, örökös becsü, s hogy e költséges és fáradságos munka a mai korra nézve egy századokra kiható emlékkö leendő.

Vasutunk a jövő hó elején megnyílik. S ezzel a tevékeny jelenkor oly nagyfontosságú műve marad az utódokra, melynek észszerű felhasználása s kizsákmányolása megélhetésüket s jólétüket a jövőben mindenkorra biztosítja. S mely nagy horderejű műre, városunk minden önérzetes, a közügyeket, a közjólétet s jövőt szívében hordozó polgára elmondhatja, hogy: „Ime ezen nagy és örökbecsű munkához én is járultam egy porszemmel. Még sem éltem hiában.”

Amely város szépsége, regényes fekvése, csinos rendezettsége, belső életének, társadalmának kedélyessége által kellemes benyomást okoz; ahol az idegen szemlélő előtt feltűnik, hogy az iparos zavartalanul munkájának élhet s iparának piacot lát nyitva, kifelé pedig olesó

és gyors közlekedés áll készen: ott a településre is erősebb hajlam nyilatkozik, fejlődik, a maradásra is nagyobb a vonzó erő; mert az élet feltételei kedvezőbbeknek látszanak.

Ilyennek szeretnők feltüntetni a régi Szilágy-Somlyó városát, midőn új időszaka a legelső gőzmozdony berobogásával megnyílik és vasutunk a rendes közlekedésnek átadatik.

A lelkes, csüggedetlen buzgalomnak, szóval, tettel indított mozgalomnak, városunk fejlesztésére és további polgárosítására irányzott munkásságnak vívmányát fogjuk a jövő hóban megünnepelni; de óhajtuk méltóan megünnepelni, méltóan a mai nemzedékhez, mely korát megértette és a közbéke idején polgári kötelemének eleget is tett. És innepeljük meg méltóan azon vendégekhez is, kik a várost ez alkalommal részint hivatalos küldetésből, részint tiszteletből meglátogatják.

Szerencsés s egy jobb jövőt magában rejtő időszak reánk nézve, ha e szerencsével élni is tudunk.

Sz.-Somlyó városa s lelkes közönsége egyetemesen álljon élére az ügynek, mutassa meg ezuttal is, hogy culturalis fejlettségénél fogva megérdemli azt a szerencsét, hogy a vasut által az óriási léptekkel haladó fővárossal és a nyugati világgal összekapcsolattott.

Mindenek előtt állítson össze programot, melynek egyik száma legyen a „működő társulat” által rendezendő ünnepi előadás, hogy bemutathassa azt a kicsiny, de szép és intelligens társadalmat, melyet e gyönyörű vidék, e sárguló hegyek áldása teremtett s tudott fenntartani századok óta . . .

Ilyenkor a szenvedélyek hullámain nem szabad megtörni az egyetértés hajójának, melyen a jövő felvirágzás lobogóját kell árbo-czunkra felvonni. Emelkedett legyen a kedélyek

hangulata, melyben városunk képe visszatükröződik, hogy lássák vendégeink, miképen itt mindenki szívében hordja a közjót. Lássák és érezzék vendégeink, hogy az utolsó vasuti állomásnál nem szakadt meg a magyar vendégszeretet fonala, mely himesen szövődik közéletünkön át, mint zászlóinkon a piros sáv a béke és remény színei felett.

Hisszük, hogy fenkölt lelkü hölgyeink, városunk értelmisége, derék iparosaink, gazdáink ott lesznek, a hol tenni kell.

Rajta hát! Senki vissza ne vonuljon. Legyünk mindannyian részesei a dicsőségnek, mely ez alkalomból városunkra néz. Munkára fel, míg nem késő!

Sz.

A magyar irodalom és a könyvvásárlás.

— Két czikk. —

II.

(H.) Előző cikkünkben több olyan kérdés maradt elrejtve a sorok között, a melyek bővebb megfigyeltetésre várnak. Ilyen például, hogy mit értünk mi az alatt, mikép nálunk még az olvasó közönséget nevelni kell s kikre vár ez a kötelesség?

Nálunk még alig pár évtizede, hogy a központban az irodalmi élet fölpezdült s az írói pálya, mint ilyen, a vele foglalkozóknak nemcsak babért, hanem kenyeret is nyújt. Ez a fejlődés olyan rohamos volt, hogy majdnem csodálatosnak mondható. Hisz a negyvenes években egy olyan lángelmének is, mint a miadó egy Petőfi, vagy Jókai, valószínű vakmerőség lett volna egyes-egyedül az írói pályára támaszkodnia; míg ma nagyon közepes írói tehetségek egy kis ügyességgel megélik e pályán.

De hogyan?

Nagyobb íróinknak a kormány nyújt bizonyos foglalkozási kört, a mely mellett szabadon áldozhatnak a Muzsáknak. A legtöbb írókból politikus lesz s mint ilyen, előbb-utóbb beválik — mameluknak, a

gény, midőn e medallont adta. Ki sirna hamisan? Nem nem! Ő szeretett!

— Sirt, mert idegei föl voltak izgatva! morogám, ezerszer jobban meggyőződve, hogy az a katonatiszt hasonló bajban, unalmas betegségben, mint én, ragadtatta el magát, a gyöngéd ápolás által felizgatott idegeitől. Majd hangosan kértem Nánit, mutassa meg a medallont nekem. S Náni pirolva rebegé:

— Vegye ki keblemből, én szentségtörést követnék el, ha magam mutogatnám más férfiak!

Benyultam hát Náni keblébe s a meleg, lágy testéről leoldtam egy át meg át izzadt arany medallont. Kinyitottam s a haj, az én hajam színe, épen meg volt az üveg alatt. Kíváncsiságom nem ért határt. Ki lehetett ez a semmirevaló, ki egy lány összes örömét képezte s egy egész életére való boldogságot rabolt el tőle 39 év előtt. Kivettem a haját s a haj alatt ott láttam édes apám nevét belevesve belőlről a medallonba.

Hát az apám! Csakugyan; ő katonatiszt volt. Akkor még nőlen, talán vőlegény lehetett. Mennit kezdtem. Majd kértem, könyörögtem Náninak, adja nekem medallonját, veszek neki mást, beletem hajamat s én a mint meggyógyulok, megvendégelem úgy, mint az az előbbeni katonatiszt akarta volt. Ki bizonynyal meghalt, régen, — s ki nem is lehetett rossz ember, mert teljes igaza van Náninak, vissza jött volna érette!

S Náni örömmel mondá: lássa, lássa, ugye most már hiszi, hogy szeretett s bizonynyal csak halála akadályozta a visszatérésben.

Náninak nem szóltam fölfedezésemről, de addig kértem, rimázkodtam, míg a medallon enyém lett, míg az én keblemen nem pihent. Szegény meghalt apám hajával.

Az öreg Náni.

— Rajz. —

Írta: Bogdánovics György.

(Folyt. és vége.)

— Egyszer — folytatá Náni, — megcsókolt, mint most maga s azt sugta fülembe, hogy szeret, hogy sohasem fog elfeledni s miután el kell utaznia, emléket fog nekem adni, hogy sohsem felejt el s ha ő biztos lesz ez utóbbiban, eljön értem, elvisz magával, messze, — s engemet, ki őt meggyógyítottam, megvendéget, ápol és bemutat barátainak, szüleinek! Az emlék egy hajfűrtje volt medallonjában, melyet levett óralánczáról. Nyakamba akasztotta s én itt hordom harminczkilencz éve már keblemen. Azon helyen, a hová ő akasztotta. Sokat vártam; vártam tíz évig, husz évig, míg azt kelle hinnenem, szegény meghalt, mert nem jött el értem! Ezeket suttogva Náni keservesen sirt.

S én hallgatva szemléltem ez agg leányt, ki reményeit, emlékeit siratta. Megindított naivsága, bizalma. Majd midőn elmondá, mennyit szenvedett fivéreitől, hogy egy özvegy barátja házassági ajánlatát visszautasítá az ismeretlen katonatiszt iránti szerelméből és visszatérése iránti reménységéből, — haragra lobbantam a gaz csábító ellen.

— Eh Náni, felejtse el! Gazember volt! Megcsalta magát! Ideges volt s mint minden idegbeteg, önző volt, azt akarta mindenki szeresse, ápolja s ő egy házzal tovább menve új sebeket üthetett más leány szívére, egyet sem gyógyítva meg soha!

— Nem, nem! Ő nem volt rossz ember! Bizonynyal meghalt s azért nem jöhetett vissza! Hiszen olyan szemekkel hazudni lehetetlen! S sirt is sze-

TÁRCZA.

Tudom . . .

Tudom még eljősz, mint szoktál régen,
Hogy szét tipord enyhe, csendes fészkeim.

Még eljősz, pedig nem óhajtalak
S csókra kínálod eper ajkadat.

Gyilkos tűzét, reám ontja szemed
Nyujtod puha, bársonyos kis kezéd.

Majd hamvas karjaid ölelnek át
És hallom ajkad bódító szavát.

Fülembe susogsz édes hangokon
Égető tűztől lángol homlokom,

Hiszed szívem a régi tűzben ég
S erőm majd nem lesz, hogy meg küzdenék.

Arczomra hinted lágy arany hajad
S halott leszek e szem fedél alatt.

S mig fogva tart, csábító alakod
Szívem — mint régen, — téped, szakgatod.

Tudom eljősz még — boszura törve
S két, szőke gyermek fut, majd elődbe:

És vissza retensz leverve, gyáván,
Az angyaloktól úgy fél a sátán.

(1887 okt. 4.)

Giccey D. Mór.

többi a ministerium sajtó osztályánál, tanügyi szakoknál, közintézeteknél nyer alkalmazást. Ezek mellett a hírlapírói pálya az, a mely a legtöbb írónak foglalkozást nyújt, ugyannyira, hogy nálunk az író és hírlapíró ma holnap egy fogalom lesz.

Igy aztán a legtöbb nagytehetség elforgásolja munkaerejét olyan doldokra, a melyekre sem kedve, sem hajlama, sem tehetsége nincs; de mert kecsgetőbb, előbb-utóbb hűtlen kezd lenni az irodalomhoz, a melynek segélyével az ismeretlenség homályából kiemelkedett.

Az ilyen urak aztán egyszerre arra ébrednek fel, hogy ők már nagy emberek; mert az Istókban, a Borszem Jankóban mint diákok, nagyfüllű állatok, kakasok, stb. effélék megszemélyesítőjeként szerepelnek.

Majd a közügy úgy kívánja, hogy az író urak neki rontsanak egymásnak a lapokban, elmesélik publice egymásnak a gyengéit, testi és lelki fogyatkozásait s milyen hangon! Egy jámbor vidéki ember még ha négy szem között is mondana valaki róla ilyeneket, bizony . . . No de ez a nagyság átká! Csak az a cél, hogy beszéljenek rólunk: jót vagy rosszat, az mindegy. Így nővünk nagyra.

De hol van már most az a nymbusz, a melylyel a magyar nemzet íróit körül véve szeretné látni!

Mert a jó magyar szülő hiában neveli gyermekeit úgy, hogy az a nemzet íróit, mint a magyar cultura zászlóvivőit tisztelni tanulja, ebből kifolyólag műveit imádságként olvassa, könyveit megvegye; mind e tisztelet az a nymbusz, mely egy-egy író, költőt körül vesz, eltűnik, ha a gyermek felnő és maga is észlelni, gondolkodni kezd.

A nagytehetségű írókból hát idők multán lesz élelaptöltelék, képviselő, publicista olyan a milyen. Az irodalom mellékes lesz nekik. Keveset írnak és nem azzal az odaadással, lelkesültséggel többé!

Igy a magyar irodalom mindig csak mostoha gyermek marad úgy az írók, mint a közönség előtt.

De hát a mi igaz, igaz: a közönség közönyében is kereshető a hiba. Nálunk egyetlen kelendő irodalmi portéka a kalendárium. No meg az adókönyv. Ezeknek egy háztól sem szabad hiányozniok.

Pedig a magyar középosztály szeret olvasni és nagyobb része vásárol is könyveket. De milyeneket! Alig van ház, a hol egy évben két-három házaló be ne kopogtasson fizetési kiadványokkal, melyeknek szelvényei csoda dolgokat ígérnek s tapasztaljuk, hogy az ilyen házalás többnyire sikerre is vezet. Hanem az újabb magyar írókról nagyobb része nem tud semmit, még Mikszáthot se véve ki.

A kaszinókra pedig azért nem lehet számítani, mert azoknak jövedelmét a dologi kiadásokon kívül a hírlapok emésztik fel: könyvre sok helyt alig jut valami. És a nincs olyan nagy dolog, hogy az ellen ok nélküli volna a beszéd.

A magyar irodalom terjesztésével azért szerintünk csak társadalmi uton lehetne sikerrel megpróbálkozni s miután a főkérdés az, hogy egy ilyen országos agitációt mily uton-módon lehetne keresztül vinni, válaszunk az: alakuljon meg a magyar Írók és Művészek társaságában egy a könyvvásárlást előmozdító társaság állandóan, — vegye kezébe e fontos nemzeti ügyet erélylyel. Kérje fel az E. M. K. E. igazgatóságát, hogy egy ő, mint az országban immár egész hálózatot képező fiókegyletei által vétesse oltalma alá a magyar irodalmi termékek vásárlási ügyét.

Minden fiókegyletben vannak női bizottsági tagok s a magyar nők buzgóssága s lelkesedése mindenestre a legtöbb sikert tudná eredményezni e téren. Mert hisz mi volna fontosabb és égetőbb kérdés, mint a magyar írók elterjedése! A hova egy magyar író könyve bejut, ottan helyet talál a hazaszeretett, a művelődés és az E. M. K. E. egyik legnemesebb kötelességét teljesíteni ezen az uton.

Alakítson minden fiókegylet egy könyvtárt kizárólag magyar irodalmi termékekből. Vonja be e célból a város és vidék értelmiségét. Ha ezek közül minden egyes tag havonként csak 30 krajczárt áldozna, 100 tag után már egy év múlva csinos könyvtárt lehetne létesíteni és pedig azért a csekély díjért, a meny-

nyíért a kaszinókban — kizárólag évi díjas kaszinói tag — könyvet kap olvasni. Így a szegényebb sorsú iparosok is folyton olvashatnának jó magyar irodalmi termékeket. Ilyen mintára minden kisebb város, vagy község alakíthatna könyvtárt.

Kerestessenek meg az egyes tanintézetek, reáliskolák, gimnáziumok és egyetemek, stb. önképző körei és olvasó egyletei, hogy könyvszükségleteik bevásárlásánál főszékként a magyar irodalom pártolását tekintsék irányadónak.

Kerestessenek meg minden nagy községben s kisebb városokban lakó lelkészek s tanítók, hogy a már érintett módon könyvtárakat próbáljanak szervezni. E célból inkább egy évre hitelt kellene nyitni a számukra valamilyen tekintélyesebb könyvkiadó cégnél. S ha tapasztalná az a közép osztály és értelmiség, hogy aránylag csekély díjért minő nemes szórakozásban részesül, úgy a hitel kamatoznék is. És milyen áldásos, milyen jó hatású volna az a nép erkölcsére, értelmi fejlődésére is!

És evés közben jön az étvág! Ha egyszer a jég meg van törve, bizonyára a maguk erején is szereznek be könyveket.

Hanem ne csak a közönséget buzdítsuk ám. Bizony a magyar írók boldogulhatásáért a magyar hírlapok is hozhatnának egy kisre több áldozatot; — azért tessék megkeresni a fővárosi napilapok szerkesztőseit is, hogy legalább egy-egy magyar regényt állandóan közöljenek. Ez is növeli ám a magyar irodalmi termékek iránt az étvágyat; mert bizony mi még olyan formán állunk, hogy sok ugyan a magyar író, de azért jaj volna nekünk, ha a magyar szépirodalmi írókkal a magyar napilapok révén akarnánk ismeretséget kötni. Ott még a mi étvágyunk csillapítására folyton francia, angol és német könyvben pancsolnak s úgy el is vették már a szánk izét, hogy talán nem is izlenék már — a mi magyar.

Különfélék.

* **Személyi hir.** Szeőke Bálint zilahi újonan kinevezett kir. törvényszéki elnök a f. hó 17-én városunkba érkezett a helybeli kir. járásbíró és telekhatárnyvi hivatal megvizsgálására. A részletes vizsgálat három napi időt vett igénybe. Dobolyi István kir. járásbíró ur és hivatalfőnök az elnök ur kívánságára bemutatta a tisztviselőket, kikhez az elnök meleg hangon tartott beszédet intézett, kérvén a tisztviselői kart, hogy az igazságszolgáltatás ügyét melegen szívükön viseljék s őt ama nehéz feladatában, hogy az igazságszolgáltatás az ő vezetése alatt nevének megfelelően olcsó, gyors és sikeres legyen, támogassák. „Akkor, — végezté szavait, — önöknek uraim nem főnökük, de atyjok s barátjuk kívánok lenni s tapasztalni fogják, hogy kiki érdemeihez képest megnyeri jutalmát.” Az elnök szavait éljenzéssel fogadták. Ő nagysága az eddig tapasztalt renddel meg volt elégedve s a tisztviselői karnál is az őt jellemző erélyességgel párosult tapintatoság igen rokonszenves benyomást tett.

* **Első templomi** beszédét tartotta a f. hó 9-én ifj. Gáspár János újonan kinevezett segédlelkész a helybeli ev. ref. templomban. A szép sikerrel előadott egyházi szónoklat a bemutatásnál mindjárt megnyerte a közönséget a derék fiatal papnak, ki mint lapunk szorgalmas munkatársa fogadja a mi szerencse kívánságainkat is a szép és biztató pálya elején.

* **Hó a Magurán.** Hogy mennyire szigorú az időjárás nálunk, legjobban bizonyítja az, hogy a Magura orma, mint arra járt utasok állítják, hóval van borítva. Készülőben van hát az az árvíz, a mely majd tavasz-

Náni szívdobogva hallgatott, majd így szólt:

— Mit fognak mondani? S a mi fő, én sohasem vacsoráltam még vendéglőben!

De én annyira sürgettem, hogy este tíz óra felé beállított hozzám.

Majd kipukkantam nevettemben. Náni a 39 év előtti divatot vette fel, ugyanazon ruhát, melyben apám, az ő első ideálja megszerette.

Régi moire ruha volt az, fakó és levendula szag. Csuf arcza sápadt volt az izgalomtól, csak szemei fénylettek.

Karon fogtam. Alig merte érinteni karomat. Bevezettem a fogadóba. A vendéglős rám nézett, majd Nánira, fejét rázta, majd dörmögött valamit furcsa izlésemről; „de gustibus non est disputandum”-ról s felvezetett az általam kívánt külön vendégszobába, melyre előre megrendeltem a vacsorát.

Mánit leültettem. Az özfricandentől a fagyaltig mindent megkóstoltattam vele, a sör és bortól kezdve a cognacig minden italomból innia kellett. Arcza kigyuladt, fogatlan szája mosolygott és olyan boldogságot láttam arczáról lesugározni, mint egy vén kutyáéról, melyet gazdája — hosszú távollét után — először étet jól.

— Nem bánom, ha meg is ver fivérem, hogy későig maradok! Nem bánom, sottogá Náni. S dalolni kezdett. Régi dalt. Recsegő hangon, — de egy olyan régi, jó melódiát. Első ideálom e mellett aludt el sugá szemérmesen. S kért, énekeljek én is.

Pezsgőt hozattam, azt adván okul, hogy csak ettől tudok énekelni. Nánival kocintottam s elénkkeltem apám kedvencz dalait.

S Náni, a pezsgőtől-e, hangomtól-e, sirva fakadt. Majd odaborult kezemre és úgy csókolt a azt sottogá: Hát visszatértél? Ugy-e te vagy? Meg-

szal az új vasut vonalt fogja erős próbára tenni, hiszszük, hogy — nem eredmény nélkül.

* **A hírlapok** haszná az igazságszolgáltatás körül sokszor szembeütköz, különösen pedig nagyobb bűnperek-nél, nyomozásoknál. A Sz. Csobben, f. hó 17-én megölt tolvaj ügyében is lapunk mult számában közölt s az adóhivatalnál történt betörésről hozott tudósításunk adott felvilágosítást a bűnvizsgálatot vezető Barra Károly vizsgáló bírónak arra nézve, hogy honnan származik a hivatalos peesétnyomó s miképen került vádlott körmei közé. A vizsgáló bíró ilyen értelmű átirattal le is küldte már a peesetnyomót a sz. somlyói járásbíróhoz illetékes helyre juttatása végett.

* **Visszaélés** a favásárlásnál. Általános az elkeseredett panasz azon szerintünk is figyelemre méltó visszaélés ellen, melyet a helybeli vasut alkalmazottjai a favásárlásnál végre visznek. Rendesen két-három ilyen „hátramozdító” áll le a város végén és a vásárra jövő szekeresektől minden fakészletüket megveszik a vasut részére, úgy hogy a kellemetlen, zimankós idő miatt didergő városi lakosok mindig csak hiában mennek a piacra fát vásárolni. Üres kézzel kénytelenek visszafordulni. Ez az eljárás törvényellenes és sérelmes a városi lakosságra nézve. Kérünk erélyes intézkedést és gyökéres orvoslást!

* **Irodalmi pályázat.** A „Tasnád” által pályázat hirdettetik: 1) Egy szabadon választott tárgy elbeszélésére. Terjedelme lehet 2, legfeljebb 3 írott iv. A beérkezett legjobb műnek díja 2 arany; a második legjobb mű díszérettel jutalmaztatik. 2) Pályázat hirdettetik egy balladára, melynek tárgyát és terjedelmét az író határozza meg. A beérkezett legjobb műnek díja 1 arany; a második legjobb díszérettel jutalmaztatik. Csak saját művel pályázhatni. A pályázatra szánt műnek idegen kézzel, tisztán leírva, az író nevét rejtő levélkével ellátva, a „Tasnád” szerkesztőjéhez küldendő be folyó évi december hó 10-éig bezárólag. A bírálat a „Tasnád” decz. 17-én megjelenő számában fog kihirdettetni. A kitüntetett műveknek első közlése kizárólag a „Tasnád” joga; közlés után az író szabadon rendelkezhetik művével. Pályabírák: Szongoth Jakab, dr. Szöllősy Máté, Bartha Dező, Hunyady Domokos, G. Diószeghy Mór, Robl Vilmos és Lederer Zsigmond urak kérettek fel. Pályabírák nem versenyezhetnek. Kelt Tasnádon, 1887. október 9-én. A „Tasnád” szerkesztőisége.

* **Pocsék idő.** Nem találhattunk méltóbb jelzőt arra az időre, a mely néhány nap óta nálunk makacsul tartja magát. Ez eső folyton esik, zuhog, — az ember a szó teljes értelmében bokáig gázol a sárban, a mely barátságos és ragadós olyan mértékig, mikép ha felesnek az ember, az egyszeri bakával elmondhatná, ha a jóságos ég magához kívánná szólítani: „Menek uram, de nem lehet, mert ideoagadtam!”

* **Szerencsétlen halál** A közelebbi nagyfalusi vásárra jó vásár reményével indult el Margittáról. Szűcs József fazekas, de szomorúan teljesedett be rajta, hogy olyanok vagyunk mint a cserep edény; mert este 10 óra tájban érkezvén a faluba szekere az utról a mocsárral telt árokba dőlt s őt a sárba ütötte, honnan csak egy óra múlva tudták a szerencsétlent a segítségül jövők halva kihuzni. — Ott lévő felesége mindent elkövetett, hogy haza vihesse Margittára, de az engedélyt nem nyerhette meg s a szegény fazekast Nagyfaluba temették el.

* **Meglőtt tolvaj.** Floruca Péter katona- és rabló-özökevényt a sz.-cseli ottani csendőrzárórság nyomozván, f. hó 10-én este egy utszéli koresmában feltalálták s mivel Floruca onnan az ablakon át menekült s a tengeri vetések közt kemény iromban futott, Mangra Pál csendőr meglötte. Két lövést eresztett az e vidéken hirhadt tolvaj után; ez az első lövés után még jobban futott, de a második lövés, mely mellén ment be s hátán a kulcsosont alatt furódott ki leterítette. Floruca pár héttel előbb a sz.-cseli járásbíró és börtönéből szökött meg. Mint fennebbi újdonságunkból kitűnik, omejó

fiatalodva! Nem álom ez? S én sem vagyok öreg. Ugy-e bár nem 39 éve annak, hogy nem láttalak, de alig mult idő, hogy várlak!

S a félig szerelemtől, félig pezsgőtől ittas anyóka elájult.

Fizettem. S hazavittem kocsin, átadtam fivérének, ki azzal fogadta:

— Fúj! Szégyen vén korára részegaégre adnia magát!

De én gyöngéden félrevontam a bátyját s megmagyaráztam neki, hogy Náni rosszul lett, mert kifáradt ápolásomban s én fáradozásai fejében letettem számára egy összeget.

A fivér mindjárt kibékült a pénz láttára s mentegetőzve kísért ki engemet az éjbe.

S én hazajöttem csomagolni. Utaznom kellett. De még valami emléket kellett hagynom Náninak ágyamon.

Oda helyeztem hát apám nálam levő arczképét s a magamét, ezen szavakat irtam a borítékra: „Náninak, a hűséges ápolónak. N. N. arczképe, kit 39 év előtt ápolt és ennek fiáé; emlékül a megboldogult apa és fia iránti szeretetéért.”

Tudtára kellett adnom most már, hogy én a fiau vagy ok! Ki kellett ábránditanom újabb szerelméből!

S eljöttem.

A mai postával kaptam egy levelet s egy csomagot. Náni küldött nekem 12 pár harisnyát.

Levelében írja, hogy nekem köszöni, miszerint egyszer életében boldog volt. S van legalább, mi alatt köt, kire gondolnia. Első, megholt ideálja fiára! S én olyan nagyon töröltem számat a Náni csókja után, pedig talán tisztább, hűségesebb ajkat sosem fogok csókolhatni. Sajátságos, hogy az apáink po-

madárnál az eszközölt esendőr-vizsgálat alkalmával a sz.-somlyói adóhivatal pecsétnyomóját is megtalálták, mely a legközelebbi betörés alkalmával tolvajoltatott el — az ablakfüggőnyvel együtt.

*Hirdetési rovatunkban Hamvai (Hulimka) Sándor, lapunk segédszerkesztőjének beszélykötetere vonatkozó hirdetésünket lapunk olvasóinak szíves figyelmébe ajánljuk. Az 500 példányban kinyomatott műből már csak 40 példány van szerző birtokában s így valószínűleg második kiadásban fog megjelenni a mű, melyről annak idején a fővárosi és vidéki lapok egyhangulag dicsérettel emlékeztek meg.

* Utczai lámpák. Most hogy az éjszaka már kora délután bekövetkezik, egyuttal eljött az újlagos bekötéskedés ideje is a mi és a közönség részéről, mely állandó tápanyagot nyer az utczai világítás nálunk még ugyancsak primitív módja ellen. Némely utcának egyik-egyik végén pislog beláthatatlan távolban egy ilyen lámpának nevezett szentjános bogárka; némely utcza meg teljesen sötét. Sötétség vesz körül bennünket itt is, ott is, mindenütt; — átmérhetlen, átláthatatlan szomorú sötétség, — olyan sötét, a mely sötétebb a pokolnál, sötétebb a sötétség ama non plus ultrájánál, a melyet a debreczeni diák talált fel, a ki szerint pedig legsötétebb valami az, midőn egy szerecsen, sötét éjjel, egy mély gödörben tintát iszik.

* Kimutatás az ér-kávási ev. ref. egyház által rendezett táncmulatság alkalmávali felülfizetésekről. Felülfizettek: Kovács Lajos m. főjegyző 10 frt, dr. Szadovszky József orsz. gy. képviselő 5 frt, Kovács Miklós 5 frt, Csomai Mózes 2 frt 40 kr, Pápai Zsigmond 2 frt 10 kr, Kávásy Gizella 2 frt, Réczey Károly 1 frt 80 kr, Fehér Lajos 1 frt 40 kr, Bölöni Bálint 1 frt 40 kr, Kávásy Bertalan 1 frt 40 kr, ifj. Kávásy Sándor 1 frt 40 kr, Madácz István 1 frt 60 kr, K. Nagy Kálmán 1 frt 30 kr, Kovács István 1 frt 30 kr, Tóth Ágoston 1 frt 20 kr, Mihály Károly 1 frt 20 kr, Glácz Géza 1 frt 20 kr, Réczey János 1 frt 20 kr, Dorner Ödön 1 frt 20 kr, dr. Czeli Tivadar 1 frt 20 kr, Patkás Vazul 1 frt 20 kr, Szabó Jenő 1 frt 20 kr, Roth György 1 frt 20 kr, Szabó Ágoston 1 frt 20 kr, Reszler Simon 1 frt 20 kr, id. Kávásy Sándor 1 frt 10 kr, Eltető Károly 1 frt 20 kr, id. Kaizler László 1 frt, Hutirai Ferencz 1 frt, Fülep Gábor 1 frt, Gyulai Gábor 1 frt, Gril József 1 frt, Szalavecz Gyula 1 frt, özv. László Imréné 1 frt, Poór Imre 1 frt, Horváth Gyula 1 frt, Szabó Péter 1 frt, Szongot Jakab 60 kr, Lugosi Dezső 60 kr, Joó Ferencz 70 kr, Magyar István 50 kr, Bujdosó Sándorné 60 kr, Tömpe Lajosné 40 kr, özv. Huszár Lajosné 40 kr, Gyene Póli 40 kr, Demeter Kálmán 40 kr, Tukacs Albert 40 kr, Gyene Erzsi 40 kr, Makódi József 40 kr, Szentkirályi László 40 kr, Péntek Ferencz 40 kr, Balog Péter 40 kr, Kupás Jánosné 40 kr, Gaál Sándorné 20 kr, Kisded János 20 kr, Oláh László 20 kr, Léderer Zsiga 20 kr, Korisánczy Gyula 20 kr, Jakó Sándor 20 kr, Vinkler Károly 20 kr, Antal Imre 20 kr, Holczman Károly 20 kr, Korisánczy Feri 20 kr, Szilágyi Lajos 20 kr, Juhász Elek 20 kr, Gyene Lászlóné 20 kr, Török Ferencz 20 kr, Veres Imre 20 kr, Bajza István 20 kr, Zsigmond Géza 20 kr, Szentkirályi Mihály 20 kr, Diószegi Elek 20 kr, Uzonai Sándor 20 kr, Veres Lajos 20 kr, Veres László 20 kr, Récei László 20 kr, Sikolya Dénes 20 kr, Sziki Károly 20 kr, Fülep György 20 kr, H. Dáné Antal 20 kr, Bujdosó Sándor 20 kr, Feczor József 20 kr, összesen 76 frt 80 kr. Fogadják az illetők az egyház halás köszönetét. Kovács István, főgondnok.

* A fehérnemű fehérítésére ajánlja az A. G. Z. a tisztított borax használatát. A boraxot, úgy mint a szódát előbb vízben kell megfőzni és ezután mosóvízzel keverni. A borax legkevésbé sem támadja meg a fehérneműt, a legkeményebb vizet is megpuhítja és vele sok szappant takaríthatunk meg. A mellett, hogy a borax az említett célra milyen kitűnő szolgálatot tesz, nem kell jobb bizonyíték, mint a hollandi fehérnemű, mely tisztaságára, fehérségére és fényességére nézve világhírű.

harából élvezettel iszunk, míg rendesen eldobjuk a szerető lelkeket magunktól, kik apáinkhoz vonzódtak.

Mi kevés kellett e vén leány boldogításához s mégis mi nagy áldozatnak tekinté még a felszolgáló pincze is azt, hogy én egy matronával mulattam. Holott, ha ifjú leány lett volna és erkölcstelen, természetesen találja mindenki.

Én pedig valahányszor lábaimra nézek, melyen Náni kezei munkája diszeleg, mindig hálával gondolok arra az örömtelen, nagyszívű kötőnére, ki egy szemet a másikkal fűz csupa imádság között érettem!

A rezervista szerelme.

— Elbeszélés. —

Irta: Bihari Kálmán.

(Folytatás.)

Már pedig Hollandiában sohasem használnak a fehérnemű mosására szódát, hanem kizárólag csak boraxot.

* Egy jó családból való 13, 14 évet betöltött fiu, ki a magyar nyelv, írás és olvasásban teljesen jártas tanulólul nyomdánkba azonnal felvétetik.

* „Té Hurban!” A turóc-szt.-mártoni kir. járásbírósnál e napokban egy turóc-megyei tótajku lakos becsületsértés miatt beperelte egyik ugyanazon községbeli lakótársát, mert azt mondta neki, hogy Hurban. A tárgyalásnál az alperes beismerte, hogy azzal a felperest csakugyan sérteni s hazafiatsággal vádolni akarta. Az alperes kész volt a sértésért bocsánatot kérni, de a felperes szigorú megbüntetését kívánta s csak a tárgyaló járásbíró közbevetésére engesztelődött ki.

* Oltatlan mész a burgonyának a pinezésben való rothadása ellen. Tudvalevőleg az oltatlan mész mohón szívja magába a nedvességet. Ha a burgonyának a pinezésbe való berakásánál a halom közepén vagy annak tetejében oltatlan meszet helyezünk el, a burgonyát szárazzá teszi és egészségesen tartja. Összehasonlító kísérletek bizonyítják, hogy az ily burgonya egészséges marad, holott ugyanazon minőségű és fajtahoz tartozó burgonya, melyet azonban nem raktak le oltatlan meszzel, nagy mértékben rothad. A meszet vékony rézesszalma- vagy szeeska-réteggel körülítjük el a burgonyától, esetleg zsákba vagy kosárba helyezzük, mindkét esetben öklönagysságu darabokban alkalmazván azt. A burgonya kiszedése után az ily meszet a földek vagy réteg meszeszésére fordíthatjuk, főleg tehát a kinek a nélkül is kell meszelni, az sokkal okosabban teszi, ha e célra már őszszel bevásárolván a meszet, azt előbb burgonyatomése konzerválásra fordítja.

Irodalom.

* Megjelent Deesen s Eperjessy István könyv-árus által kapható: „Visszaemlékezések.” 1830—1850. Irta: Kovács Samu. Ára 1 forint. Ezen visszaemlékezések egy oly korra vezetnek vissza, — mondja a szerző az előszóban, — midőn szellemi, mind anyagi tekintetben napjainktól egészen eltérő elveket követtek, törekvéseket ismertek és vágyakat ápoltak. Saját élményei, tapasztalatai és ténykedései emlékeit költi fel e nagy korszak tördelt rajzainak most ragyogó, majdsötét, de mindég nagyjelentőségű keretében. Felkeresi visszaemlékezései halvány fényénél a nemzeti közszellem fejlődésének első kezdetét; — tárgyalja az érvényre emelkedett szabad eszmék forrongó küzdelmeit; — elkíséri, ott van az ezekért folytatott harcokban és a nagy nemzeti bukás sirhantján egy szebb, egy boldogabb jövőnek vigasztaló reményével, törhetlen hitével áll meg.

— A „Pesti Hirlap” a folyó év utolsó negyedére két igen érdekes regényt közlését igéri. Az egyiket már meg is kezdte. Ez Danilevszky Gergely jeles orosz írónak „Kilenczedik hullám” című érdekesítő regénye, melyet Szabó Endre fordít a lap számára, s ezt követni fogja Bret Harte hírneves amerikai író egy kitűnő regénye. Az újévet aztán ismét eredeti regénnyel kezdi meg a „Pesti Hirlap”, melynek érdekességét regényközleményein kívül az országgyűlés megnyitásával fokozni fogják immár honatyává lett főmunkatársának Mikszáth Kálmánnak a „T. Házból” folytatólag irandó közkezdveltségű karezetatai. Hogy a „Pesti Hirlap” politikailag teljesen független, legjobban bizonyítják mindegyik országos párthoz tartozó publicista munkatársai: Pulszki Ferencz, ifj. Ábrányi Kornél, Mikszáth Kálmán, Eötvös Károly, Törs Kálmán. Hogy pedig ma a napilapok közt a legélénkebb és legváltozatosabb, az már köztudomásu, úgy, hogy méltán ajánljuk a magyar közönség figyelmébe. Előfizetési ára egy hóra 1 frt 20 kr., negyedévre 3 frt 50 kr., mely a „Pesti Hirlap” kiadóhivatalában (Budapest, Nádor-utca 7.) küldendő, honnan mutatrányszámokat egész hétig ingyen küldenek.

ritt, mégis olyan gazdasszony vált belőle, mint a parancsolat. Majd a fiu is, ha megházasodik, felhagy a bolondságokkal, adósságcsinálással, megijó az esze, nem jár a városba uraskodni, költekezni, — így aztán jól lesz minden.

Faragó uram tudtára adta Juliskának, hogy most már hiába minden akaratokodás, szombaton lesz a jegyváltás napja, vasárnap pedig kihirdetik őket.

Juliska némán, lesütött szemekkel hallgatta a kemény beszédet.

— Aztán, leányom, semmi vonakodás többé. Ennek a tréfának ideje, hogy vége legyen már. Bele kell törődnöd. Megveri az isten, a ki szüleinek nem engedelmeskedik. Én tudom a te javadat, jobban, mint te magad. Ha tovább is vonakodol, falu csufja leszek; mindenki tudja már, hogy odaigértelek Pistának.

— Édes apám, az istenre kérem, — mondá remegve a leány, — ne siettesse a dolgot annyira. Várjunk még, hiszen rátrek, — miért akar oly hamar szabadulni tőlem?

— Lásza kigyelmed, kedves apjukom, — szolt bele Kata asszony, — milyen makacs ez a leány. Persze, ráér még férjhez menni; hiszen arra a drágalatos jómadárra vár, hogy majd hazakerül, — aztán majd kigyelmed lássa, mikép adja férjhez, ha csak azt nem akarja, hogy az első gazda leánya egy koldushoz menjen.

— De már az nem fog megtörténni sohasem, — mondá Faragó uram. — Megmutatom, hogy engedelmeskedni fogsz. Az az ember, ha előkerül is, — én nem kívánom halálát, — soha be nem teszi lábát az én udvaromra. Felejtse el azt, leányom. Sirás-rívásra én nem adok semmit.

— Az Egyetemes Regénytár, a budapesti Singer és Wolfner könyvkiadó cég e derék vállalata, mely két éven át valóban hézagpótlónak bizonyította magát s ugyszólván nélkülözhetetlenné vált a magyar olvasókönzségre nézve, megkezdte harmadik évfolyamát. Az új sorozatot, mely iránt az első két évfolyam méltó reményekre jogosít, Beniczkiné Bajza Lenkének, a külföldön is folyvást nagyobb méltánylásra találó kitünő írónőknek „Ö az” című legújabb regénye nyitja meg. A két kötetes regény tárgya a magyar főúri világból van véve s érdekes mesjét finom könnyed előadási módor, s a „high life” valódi ismeretere valló jellemzés teszi vonzóvá. A mű értékének jelzésre legyen elég fömlitenünk, hogy épen most jelenik meg német fordításban is, a kényes izlésű bécsi Fremdenblatt tárcza-rovatában. A második kötethez ugyancsak a szerzőnőnek egy igen csinos elbeszélése van csatolva „Lydia” címmel, melyben két női alak van festve az igazi költőiség ecsetjével. A két kötet ára, diszes piros vászonkötésben együtt 1 frt.

Szerkesztői üzenetek.

B. Gy. Budapest. Megkaptuk és köszönjük. Fogadjá köszönetünket és elismerésünket szorgalmáért, mely ha a régi buzgósággal egyesülne, föltöbb örömrünkre szolgálna. Ezt a karácsonyra fogjuk helyezni Üdvözet!

Kanizsai Endre urnak. Megkaptuk; a mult számban nem jöhetett, de úgy hisszük nem sokáig késik. Szívesen vesszük ajánlatát. Könyved, vig. tárgyu, legfelebb egy számra terjedő és élénk apróságokat kérünk.

L. J. urnak Vaskóh. Ne magyarazd félre a halogatást. Sok a tárgy s így csak később kerülnek sorra. Levelet igyekezni fogok írni. Szervusz!

M. L. J. Kérem, kérem! . . . Nem akarunk mi kalendárium lenni.

V. urnak. Különbet tudunk mi ennél, még se adtuk ki.

Ime: „Promenádban jár a galamb,
Libeg rajta a sok galand,
Fedi arcát sürü slájer,
Lebegtetli a hús ájer” . . .
Látja!

Hirdetések.

Hirdetmény.

A „Krasznamegyei takarékpénztár-egyesület Szilágy-Somlyón” köztudomásra juttatja, miszerint az osztrák-magyar bank főtanácsa 1515—1887. számú határozványával Szilágy-Somlyón

bank mellékhelyet

állított fel s ott a bank üzletének közvetítésével nevezett takarékpénztár-egyesületet bizta meg.

A takarékpénztár ebbeli működését **folyó évi november hó 7-ik napján fogja megkezdni**, mely naptól kezdve benyújthatók lesznek ottan az osztrák-magyar bank által leendő leszámítás végett valamennyi bankpiaczra, Szilágy-Somlyót is ide értve, szóló bankszerü váltók. Szilágy-Somlyó, 1887. október hó 18-án.

Réner Albert,
elnök.

1—3

— Ugy, apjukom, legyen erős; Juliska nem hiszi, hogy ez ember javát akarja.

Juliska felemelte siró szemeit, rátekinett az asszonyra s szilárd hangon mondá:

— Ugy áldja meg az Isten kelmedet, anyám, a mint javamat akarja.

Az asszony nem birta kiállani fénylő tekintetét.

— Semmi feleselgetés, Juliska. A mit mondtam, megmondtam, — szolt Faragó uram. — Nem is akarok róla beszélni többet.

Ezzel Faragó uram kiment a szobából, a felesége követte.

— Jól viselte magát kigyelmed. Nem is kell engedni; úgy szokták a lányok, sirnak, akaratokodnak. Én is olyan voltam. Mikor aztán megvan a házasság, áldják szüleit, a miért olyan jól gondoskodtak róluk. Meglássa, Gábor, hogy Juliska is olyan boldog lesz, mint a milyen én vagyok kigyelmeddel.

S a szép asszony összecsókolta Faragó uramnak a szombati borotválkozás óta kissé szurós arcát, megsimogatta bozontos bajuszát.

— Magam is szeretném, — szolt Faragó gazda, — ha már tul lennék ezen a dolgon. Csak legyen meg az esküvő minél hamarább, akkor aztán megszünik minden zenebona.

Juliska pedig a mint egyedül maradt, lehajtott fejt az asztalra és sirt, sirt sokáig. Zokogása közben sokszor elutgotta magában e szavakat:

— Soha . . . soha nem leszek a másé . . .

(Folyt. köv.)



En,
Csillag Anna
185 cm. hosszú óriási
Loreley-hajammal,
melyet az általam fölta-
lált kenőcs 14 havi hasz-
nálata után nyertem, mely
megakadályozza a haj-
kihullást, elősegíti a
hajnövést és erősíti a
hajbort, uraknál előse-
git egy teljes erős sza-
kálnövést, rövid ideig
való használat után a
hajnak, valamint a sza-
kálnak természetes szin-
t és sűrűséget kölcsönöz és
megóvja korai őszüléstől
a legmagasabb korig. —
Egy köcsög ára 50 kr.,
1 frt, 2 frt. Postával
küldés naponként a pénz előleges beküldése
vagy postautánvétel mellett az egész világba.

Csillag és Társa
Budapest, király-utca 26.

13—20

Lapunk szerkesztőségénél egy frttal megrendelhető:

„Apró Emberek.”

Beszély- és rajzgyűjtemény. Irta: Hamvai Sándor.
Kiadta: Nagy László, a „Szilágy-Somlyó” szer-
kesztője.

TARTALOM: Előszó. — Egy sugár az éjben. — A vár-
megye orra. — A Borbíróné titka. — Csak egy kicsit ostoba.
— A mundaos világból: Az éhes kísértet. — Hova
lett a szegény Balog Pali? — Pár baj történetek: A mi
névtelen hőseink. — A veszedelmes pilulák. — Azok a bolon-
dító kék szemek. — A hívők menyországa. — A toll nyom-
rultjai.

A jelzett műről álljon itt a többek közül ki-
vonatosan egy pár sor a legtekintélyesebb fővárosi
lapok után.

„... A szerző fiatalága dacára nem ismeretlen név
a hírlapirodalomban s ez első önálló kötete bárkit is meg-
győzhet arról, hogy őt nem hiúság vitte az írásra. Az életből
vett alakokat állít eléünk s a mi történeteiben oly megnyerő,
az az igaz hang, mely másoknál ritkán cseng füleinkbe.” („Fő-
városi Lapok” 1886. 90. szám.)

... Vidéki termék, de figyelemre méltó. Hamvai
ügyesen válogat tárgyat abból a körből, a hol a vidéki író
mozog s a hol ugyancsak tömegesen kínálja magát a tárgy
arra, hogy az ügyes író tollhegyre szedje. ... Hamvai ügyesen
ír, van humora, sőt satyrja is. Egyik másik beszélyéből a
kedélynek őszinte melegsége árad s könnyed leírásai elég jó
hatást tesznek az olvasóra.” („Egyetértes” 1886. 80. szám.)
... A fiatal elbeszélő most nem ismeretlen a szép-
irodalmi olvasmányok kedvelői előtt Hamvai eleven tollal,
könyvedén is élénk érzelme van az apró emberek gyöngesé-
geinek fölismérésére. Rövid elbeszélései ez okból is kellemesen
szórakoztató olvasmányok.” („Nemzet” 1886. 70. szám.)

Legcélzzerűbben megrendelhető a „Szi-
lágy-Somlyó”-ra beküldött előfizetéssel egyideűleg
postautánvánnyal.

2011—1887. tkkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Szoboszlai Ferencnek Csákány Gergely elleni
végrehajtási ügyében a bírói árverés 40 frt tőke, ennek
1886. évi április hó 4-től járó 6% kamatai, 9 frt 96
kr. perbeli és betáblázási, 12 frt 65 kr. végrehajtási,
9 frt 60 kr. árveréskérsési és a további költségek erejé-
ig ezennel elrendeltetvén, határidejéül 1887. évi no-
vember hó 14-ike délelőtt 10 órai megkezdéssel a
zilahi kir. törvényszék területén fekvő Kémer község
házához ezennel kitűztetik; az árverési feltételek pedig
a következőkben állapíttatnak meg:

I. Elárvereltetnek szükség esetére a kikiáltási
áron alól is végrehajtást szenvedő Csákány Gergely-
nek a kémeri 98. tjkvben 604. számú épületes belsőség,
106. és 694. sz. alatti kertek, 12. sz. alatti házas bel-
sőség, 2341. és 2344. számú szőlők, valamint a 727,
851, 884, 921, 1076, 1260, 1404, 1491, 1699, 1765,
1881, 1968, 1972, 2027, 2819, 3008, 3067, 3251, 3597,
3615, 3724, 3775, 3847, 3909, 3951, 4104, 4282, 4375,
4441, 4499, 4612, 4706, 4842, 4877. és 5198. sz. alatti
szántó és kaszáló földeknek megfelelőleg kiosztott tag-
birtok, továbbá a 2128. és 4210/b. számú erdők s vé-
gre a kémeri 635. tjkvból a 3068. szám alatti földből
őt illető egy egyhatod rész tartozékaival együtt 959
frt 84 kr. kikiáltási becsár mellett.

A fennebb elősorolt ingatlanok további öt hatod
részei a végrehajtáson kívül álló özv. Csákány Zsu-
szánnát, Csákány Józsefet és Csákány Annát a kémeri
635. tjkvből 3068. sz. alatti földnek zálogbirtoklása
pedig Jancsó Józsefnét, végre a 694. sz. alatti kertből
1066. ölnyi rész Asztalos Ferencet és nejét mint
előjegyzett tulajdonosokat illetvén, ezeknek birtokjuta-
lékai nem árvereztetnek.

II. Árverelni szándékozik (kivétel nélkül) tartoz-
nak a kikiáltási ár tizszázötödét készpénzben, vagy óva-
dékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez
báratpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes le-
tétbe helyezésétől nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a
leütéstől két, másik felét, melybe a báratpénz is be-
számítandó újabb két hónap alatt, mindenkor 6% ka-
mattal a sz.-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál a
letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhi-
vatalában és Ilosva községi előljárásnál a hivatalos
órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság. Sz.-
Somlyón, 1887. augusztus 27-én.

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

1—1



Előfizetési árak:
Egész évre . . . 14 frt — kr.
Fél évre . . . 7 „ — „
Negyed évre . . . 3 „ 50 „
Egy órá . . . 1 „ 20 „
Egyes szám helyben 4 kr.
Vidéken 5 kr.

Százalék nem adatlik

Kiadóhivatal:
Budapest, nádor-utca 7. sz., földszint,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszo-
lamlások intézendő.

PESTI HIRLAP

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztési iroda:
Budapest, nádor-utca 7. sz., I. emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.
Bérmunkások levelek csak
ismert kezektől fogadhatók el.
Kéziratok vissza nem adtnak.

Hirdetések
a kiadóhivatalban vétetnek fel
Franciaország részére pedig
John F. Jones & Co. Paris-
ban, 21 bis, rue du Faubourg,
Montmartre.

Pártoktól és kormánytól egyaránt független közlöny.

TELEFON

A ma tíz év alatt, mely a Pesti Hírlap
megalapítása óta eltelt, a magyar olvasó-
közönség rokonszenvű évről-évre foko-
zódó mérvben fordult a lap felé, úgy hogy ma,
— mikor a Pesti Hírlap immár tizedik
évolyamát éli, — kétséghé onhatlanul a leg-
kedveltebb és legelterjedtebb lap Ma-
gyarországon.

A hazai közönség e páratlan bizalma és
rokonszenvű arról tanuskodik, hogy a Pesti
Hírlap mindig híven megtartja azt az irányt
melyet maga elé tűzött.

Független volt eddig s független marad
ezután is minden irányban, pártoktól és
kormánytól egyaránt.

Erős, öntudatos, magyar nemzeti
politika, ez jelszava a Pesti Hírlapnak. Ha-
tározottan szembeáll mindazzal, ami e politi-
kának útjában áll, de nyíltan helyesli, ha akár
a kormány, akár bármelyik országos párt úgy
jár el, a mint azt e politika érdekei követelik.

Ez teszi lehetségessé hogy a Pesti Hir-
lap munkatársai közt különböző pártállású ki-
tűnő publicisták sorakoznak. E függetlenség-
ben rejlik a lap ereje, melynél fogva meg-
mondhatjuk az igazat minden irányban, a kor-
mánynak és azt támogató többségnek ép úgy,
mint az ellenzéknek.

A Pesti Hírlap vezetői közt Pulszky
Ferenc, ifj. Abrányi Kornél, Horváth Gyula,
Eötvös Károly, Tórs Kálmán, Schvarcz
Gyula, Borostyáni Nándor és dr. Kenedi
Géza irják.

Ugyanők dolgozataikkal gazdagítják a tár-
carovatot is, melynek rendes munkatársai
azonkívül: Mikszáth Kálmán (Scarron), Agai
Adolf (Csicserei Bors), Bartók Lajos, Molnai
Lajos, Jakab Elek, Kürthy Emil, Reviczky

Gyula, Sebők Zsigmond, Szécsy Ferenc,
Szilágyi János, Sateranyi Hugó stb.

Mikszáth Kálmán ki a „Ház” folyo-
sójáról immár bejuttat a honlapok közé, orszá-
gos hírre és kedveltségre kapott képviselőházi
karcolataiban humorizálja az országgyűlési pár-
tok és notabilitások ferdeségeit — párttekinet
nélkül.

Az élénk szerkesztett rendes rovatok ve-
zetői: Antalik Károly (országgyűlés és zene),
Luby Sándor (napi hírek), Sasvári Ármin
(külpolitika), Schmitt József (segédser-
kesztő) stb., mindent elkövetnek hogy az ol-
vasó közönség igényeit a legfokozottabb mérv-
ben kielégítsék.

A szerkesztőség, élén, mint iránytadó és
igazgató lapvezér, Légrády Károly laptulaj-
donos-főszerkesztő áll, kinek e téren negyed-
századon át szerzett tapasztalatai garanciát
nyújtanak arra nézve, hogy a Pesti Hírlap
a lapok versenyében kivívott elsőrangú helyet
mindig meg is fogja tartani.

Hazai és külföldi rendes tudósítók egész
seregén kívül, kik — költségre való tekintet
nélkül — minden nevezetesebb eseményről bő
táviratokban értesítik a Pesti Hírlap közön-
ségét a szerkesztőség külön tudósítót küld
a szükséghez képest mindenhol (még az or-
szág határain túl is), csak hogy közönségét első
forrásból láthassa el megbízható értesíté-
sekkel.

A Pesti Hírlap színházi és hir-
rovata elvitáztatlanul leggazdagabb
valamennyi lapokéi közt.

A külföldi irodalom érdekesebb termé-
keit — regényekben, tárcá-rajzokban s beszé-
lyekben — gondosan megválasztva mutatja be.
Nagy gondot fordít a Pesti Hírlap még
a közönség köréből való panaszok s a

mindenki által szívesen olvasott szerkesztői
újságok közlésére is.

S bár a legdiszesebb kiállításban naponta
(a hétfői kivétellel) két teljes ívet — 16 ol-
dal — fölve gott állapotban ad az olvasó
kezébe, külön kedvezményül hetenkint még
egy zenemellékletet is kapnak a lap elő-
fizetők, teljesen ingyen. Oly kedvezmény, minőt
ma egyetlen európai lap sem nyújt köz-
önségének.

Mindezen kedvezmények dacára a Pesti
Hírlap a legolcsóbb napilapnak méltán
mondható, amennyiben havonként csak 20
kr. drágább az ugynevezett kis néplapoknál,
melyeknél pedig ötszörte többet tartalmaz.

A Pesti Hírlap előfizetési ára:

Egész évre . . . 14 frt — kr.
Fél évre . . . 7 „ — „
Negyed évre . . . 3 „ 50 „
Egy órá . . . 1 „ 20 „

Előfizetés — legcélzzerűbben postautal-
vánnyal — a hó bármely napjától kezdve
eszközölhető s az előfizetési pénzek a Pesti
Hírlap kiadóhivatalába (Budapest, ná-
dor-utca 7. sz.) küldendők.

Összelevérszettek kikerülése végett azonban
csak a Pesti Hírlap irandó cím gyanánt.

Tisztelettel

a „Pesti Hírlap”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Budapest, V., nádor-utca 7.

Levelező lapon nyilvánítt
óhaja a Pesti Hírlap kiadóhivatala egy
hétig ingyen és bérmunka nélkül a lapot
mutatványul.

Hetente egy zenemelléklet.

Hetenként zenemelléklet.

A szilágy-somlyói nyomda-részvénytársaság. 1887.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.